

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ

Μοναδική και εξόχως τιμητική για την Ιερά αυτή Μονή η σημερινή μέρα, Πανιερώτατε Μητροπολίτα Κύκκου και Τηλλυρίας και αγαπντέ εν Χριστώ αδελφέ κ. Νικηφόρε. Χαρά ανεκλάλητος «**οία ου γέγονεν απ' αρχής**», από της ιδρύσεως της Μονής την κατακλύζει σήμερα. Μέτοχοι κι εμείς αυτής της πνευματικής αγαλλίας, παραφράζοντας τον ιερό υμνωδό της Εκκλησίας αναφωνούμε: «**Κατακόσμησον τον νυμφώνα σου**», γεραρά και σεβασμία Μονή του Κύκκου, «**και υπόδεξαι**» τον ηγούμενόν σου, περιβεβλημένον, σήμερα, την Μητροπολιτικήν αξίαν και τιμήν. «**Άσπασαι**» εν ευφροσύνη την Ιεράν ημών Σύνοδον και τον φιλόχριστον λαόν, τους γενομένους όργανα της

Θείας Προνοίας και δόξασον τον εν Τριάδι Θεόν ημών, τον «ούτως οικονομήσαντα» τα περί σε.

Εύλογα ευφραίνεται και η περίξ της Ιεράς Μονής περιοχή, καθώς και η πρωϊκή Τηλλυρία, γιατί ύστερα από την φιλάδελφο παραχώρηση του Μητροπολίτου Μόρφου και τη σχετική απόφαση της Ιεράς Συνόδου, συγκροτούν νέα, ιδιαίτερα, εκκλησιαστική περιφέρεια και δέχονται σήμερα το νέο τους ποιμενάρχη.

Χαίρει όμως και σύμπασα η Εκκλησία της Κύπρου για την αρξαμένη ανασύστασή της και τη συγκρότηση και πάλιν, ύστερα από οκτώ αιώνες, πλήρους Ιεράς Συνόδου.

Περιποιεί και για σένα, αγαπητέ εν Χριστώ αδελφέ, Μητροπολίτα Κύκκου και Τηλλυρίας, υψίστην τιμήν η εγκαθίδρυσή σου ως πρώτου Μητροπολίτου ιδρυθείσης νέας αυτής Μητροπόλεως.

Ίσως με τα μέτρα της Ιστορίας και της αιωνιότητας να'ναι μικρή η χρονική περίοδος της κατάργησης των 14 επισκοπών της Κύπρου και του ουσιαστικού παροπλισμού της Συνόδου της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της. Στα μάτια Εκείνου που υπέρκειται του χρόνου και που υπάρχει **«προ του όρη γεννηθῆναι και πλασθῆναι τιν γην και τιν οικουμένην»**, μπροστά στον οποίο **«χίλια ἔτη ως ἡμέρα μία ἦτις διήλθε»**, τα 750 τόσα χρόνια από τότε που οι Λατίνοι επέβαλαν τη δική τους δομή στην Εκκλησία μας, είναι μια ασήμαντη χρονική υποσημείωση. Για μας τους ανθρώπους, όμως, που η ζωή μας εξικνεῖται το πολύ στο ένα δέκατο (1/10) αυτής της περιόδου, έχει σημασία μεγάλη η επιτέλεση του έργου της ανασύστασης, το οποίον οι Πατέρες μας, λόγω δυσμενών περιστάσεων, δεν μπόρεσαν να επιτελέσουν. Κι εἴστε, Πανιερώτατε ἅγιε αδελφέ, ο δεύτερος μέχρι τώρα κρίκος στη σειρά, μετά την χθεσινή ενθρόνιση του Μητροπολίτου Αμμοχώστου και Κωνσταντίας, στην ιερή αυτή προσπάθεια. Περιττό να πούμε ότι χαίρομεν, γι' αυτό το λόγο **«χαράν μεγάλην σφόδρα»**.

Πέραν της πρακτικής αναγκαιότητας της συγκρότησης πλήρους Συνόδου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας, η ίδρυση νέων Μητροπόλεων και Επισκοπών έχει και άλλο, πνευματικότερο σκοπό. Η μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετωπίζει η Εκκλησία σε κάθε εποχή είναι η σχέση της, καθώς και του μνυμάτος της, με τον εκάστοτε πολιτισμικό περίγυρο. Η Εκκλησία είναι **«εν τῷ κόσμῳ ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τοῦ κόσμου»**. Αυτό το γεγονός είναι καίριο για την αυτοσυνειδησία της. Γι' αυτό και αναζητεῖ τρόπους να διατηρήσει το «ουχὶ ἐκ τοῦ κόσμου», χωρίς ὅμως να παύσει να ισχύει το «εν τῷ κόσμῳ». Το ζητούμενο είναι και σήμερα, να μην αποκοπεί η Εκκλησία από το σύγχρονο πολιτισμό, τον ἄνθρωπο αυτής της ὥρας, και τα προβλήματα αυτής της στιγμῆς, ἀλλά και να μην ταυτισθεῖ με το σχῆμα του κόσμου τούτου.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία στάθηκε πάντα μέσα στον κόσμο, δίπλα στο πλήρωμά της. Κι ἔχοντας χαρακτηριστὰ επισκοποκεντρικό, φρόντιζε οι ἐπίσκοποι

της να μην εἶναι μακριὰ ἀπὸ το ποῖμνιο και τα προβλήματά του. Οι ποιμένες της δεν εἶναι ἀπλὴ διοικητές που με τα ἐκάστοτε προσφερόμενα μέσα ἐπικοινωνίας να μποροῦν και ἐκ τοῦ μακρόθεν να διοικοῦν τους πιστοὺς. Ἀκόμα και σήμερα, που τα συγκοινωνιακά και ἐπικοινωνιακά μέσα ἐκμυδένισαν τις ἀποστάσεις, η Εκκλησία διὰ τῶν Ἐπισκόπων της οφείλει να βρίσκεται ἀνάμεσα στο λαό. Με τον τρόπο αὐτὸ προβάλλει ἕνα πρότυπο και μια στάση ζωῆς.

Ἀποστολή της Εκκλησίας στον 21^ο αἰῶνα εἶναι να ἀπελευθερώσει το σύγχρονο ἄνθρωπο ἀπὸ τις πνευματικὲς συγχύσεις και τις ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις τῶν νεότερων χρόνων και να διαφυλάξει ἀνοικτὸ το δρόμο της ἐπικοινωνίας του με τον Θεό. Εἶναι γι' αὐτὸ που η ευθύνη μας γίνεται μεγαλύτερη στο σύγχρονο κόσμο. Ὅσο η πνευματικὴ χαλαρότητα αυξάνει και ὅσο η σύγχυση ἐπιτείνεται, κι ὅσο, παρά την πρόοδο σε ἄλλους τομείς, ο ἄνθρωπος κατατείνει σ' ἕνα θρησκευτικὸ πρωτογονισμό, ο ρόλος του ἐπισκόπου γίνεται σπουδαιότερος.

Η παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας ἴθιλε πάντα τον ἐπίσκοπο να εἶναι η συνειδηση του λαοῦ. Η συνειδηση που καταγράφει τους παλμούς και τους στεναγμούς του, που ἐκφράζει τους πόθους και τις προσδοκίες του, ἀλλὰ και που καθοδηγεῖ τὸν τὸν δέον και το ἐπιβαλλόμενο. Ο Μέγας Βασίλειος, ἤδη ἀπὸ τον 4^ο αἰῶνα παρατηρεῖ: **«Ὅποιοι ἀν ὦσιν οἱ προεστώτες, τοιαῦτα ὡς ἐπὶ το πολὺ και τα ἤθη τῶν ἀρχομένων γίνεσθαι εἰώθεν»**.

Ἐχομεν την πεποίθηση ὅτι στο πρόσωπό σου, Πανιερώτατε, ἐκπληροῦνται οἱ πιο πάνω προϋποθέσεις. Η πολυχρόνη πείρα σου ὡς νηουμένου της ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου, η ἐμπειρία την οποία ἀπέκτησες τα τελευταία χρόνια ὡς μέλος της ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ και η ευρεία θεολογική και νομική μόρφωσή σου, καθώς και οἱ πολλές ἄλλες ἀρετές σου, ἐγγυῶνται την ἐπιτυχία στη νέα σου θέση, στο νοσητὸ ἀμπελῶνα του Κυρίου. Η νεοσύστατη αὐτὴ Μητρόπολη βρίσκεται στο πρόσωπό σου **«ἄνδρα ἐκριζοῦντα και κατασκάπτοντα και ἀπολλύοντα την ἀσέβεια δεξιῶς, ἀνοικοδομοῦντα δε και καταφυτεύοντα την εἰρήνην μετ' ἐπιστήμης»**, ἄνδρα **«λόγω και ἔργῳ διδασκτικόν»**.

Θεωρούμε, ωστόσο, την ευκαιρία κατάλληλη να σου υπενθυμίσουμε, τώρα που οι ευθύνες σου δεν θα περιορίζονται στη μικρή ποιμνη της μοναστικής αυτής αδελφότητας, αλλά θα εξικονούνται και προς το χριστεπώνυμο πλήρωμα της Ιεράς Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας, τα σχετικά λόγια του Ιωάννου του Χρυσοστόμου: **«Ει γαρ οικίας τις μιάς προνοών»**, λέγει ο ιερός αυτός Πατήρ, (θα μπορούσε να πει «ει γαρ Μονής μιάς προνοών»), **«και ικέτας έχων και επιτρόπους και οικονόμους, ουδέ αναπνεί, πολλάκις, υπό των φροντίδων, ουδενός όντος του ενοχλούντος, ο ουκ οικίας (ή Μονής) μιάς, αλλά λαού ολοκλήρου την φροντίδα έχων, εννόησον τι υπομένει»**.

Η φροντίδα και επιμέλεια ψυχών **«υπέρων Χριστός απέθανεν»**, ήταν και είναι πάντοτε δύσκολη υπόθεση. Δεν συγκρίνεται με άλλες υποθέσεις της καθημερινότητας. Ούτε με την απλή κοινωνική ή φιλανθρωπική δράση, ούτε, πολύ περισσότερο, με τους οικονομικούς σχεδιασμούς και τις οικοδομικές δραστηριότητες. Γι' αυτό και **«της αρχής ταύτης επιλαβόμενος, μέμνησο τίνων άρχεις, τίνας άγεις, και τίνι τούτων πέρι, μέλλεις λόγον υφέξειν. Τους εικόνι τετιμημένους Θεού και γεγενημένους αυτού καθ' ομοίωσιν»**, θα ποιμάνεις από σήμερα. Γι' αυτό και χρειάζεται **«σύνεσις και εμπειρία πολλή και τρόπων ορθότης και καθαρότης βίου και μείζων αρετή και παρρησία μεγάλη»**.

Περιτόν να σου υπομνήσουμε ότι θα συναντήσεις πολλάκις και την αγνωμοσύνη και την απά-

θεια και την κατηγορία και την επίθεση. Και θα χρειάζεσαι μεγάλην υπομονήν όταν θα βλέπεις και σύ, όπως και ο Κύριος και οι Απόστολοι τους μαθητές να μεταβάλλονται σε προδότες, τους αδελφούς σε ψευδαδελφούς, τους φίλους σε εχθρούς. Ξέρεις, ίσως καλύτερα από όλους, ότι η αστάθεια των χαρακτήρων και τα συμφέροντα, μεταποιούν γρήγορα τους καπνούς των θυμιαμάτων και των λιβανωτών, σε μελισσοδιώκτην πυκνόν καπνόν αχύρων. Ετοιμάζε λοιπόν τον εαυτό σου όχι μόνο **«εις αγώνα»** αλλά και **«εις θλίψιν»** για να μπορείς, μαζί με τον Προφητάνακτα να λές: **«Ητοιμάσθην και ουκ εταράχθην»**.

Στους οραματισμούς μας για την Εκκλησία της Κύπρου, αποδίδουμε ιδιαίτερη σημασία και ειδικό ρόλο στην Ιερά αυτή Μητρόπολη. Δεν λησμονούμε ότι η Ιερά Μονή Κύκκου, πολλές φορές στο παρελθόν στήριξε διά της προσφοράς της, όχι μόνο της υλικής αλλά και της πνευματικής, και έδωσε ώθηση σε πολλούς τομείς της εκκλησιαστικής ζωής. Ίδρυσε σχολεία, αντίγειρε

ναούς, συνέδραμε άλλα κοινωφελή έργα, εισέφερε στην κάλυψη εθνικών αναγκών, ενίσχυσε τον εθνικό αγώνα. Και σήμερα οραματίζομαι την Ιερά Μητρόπολη Κύκκου και Τηλλυρίας, μαζί με την Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου, πρωτοπόρο σε παρόμοιους ή και νέους τομείς της εκκλησιαστικής ζωής που επιβάλλουν οι καιροί και η νέα εποχή.

Δεν εξαντλούνται, όμως, τα καθήκοντά σου, άγιε αδελφέ, μόνο στην πνευματική ή κοινωνική προκοπή και πρόοδο του ποιμνίου σου. Ούτε κι οι υποχρεώσεις της Μητροπόλεώς σου περιορίζονται

μόνο στην ανταπόκριση στις αυξημένες ποιμαντικές ανάγκες του καιρού μας. Μπορεί αυτός νάναί ο ρόλος ποιμενάρχου σε άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες. Για μας, όμως, στην Κύπρο, και ιδιαίτερα για σένα, που σημαντικό μέρος της Μητρόπολής σου βρίσκεται υπό κατοχήν και πολλοί από τους πιστούς σου βρίσκονται σκορπισμένοι στο ελεύθερο μέρος της πατρίδος μας, διωγμένοι με τη βία από τις πατρογονικές εστίες τους, δεν μπορεί ο ρόλος σου να περιορισθεί μόνο στα καθαρώς πνευματικά. Όσο η πατρίδα μας βρίσκεται υπό κατοχή και ο λαός μας πλάνης, μακράν των εστιών του, δεν δικαιούμαστε να σιωπούμε και να μην εκφέρουμε λόγο για το εθνικό μας θέμα. **«Καν ημεῖς σιγήσωμεν, οἱ λίθοι κεκράζονται»**, μάλιστα οἱ λίθοι τῶν τάφων τῆς πρωϊκῆς χορείας τῶν προκατόχων μας. Το αίμα του προκατόχου σου ηγουμένου Ιωσήφ που σφαγιάστηκε ἀπό τοὺς Τούρκους τὴν 9^η Ιουλίου 1821, οἱ ἀγῶνες τοῦ ομογάλακτου ἀδελφοῦ σου ἐπισκόπου Μαρῶντιδος Διονυσίου που πέθανε ἐπὶν ἐξορία, οἱ υποθήκες τοῦ Ἐθνάρχη Μακαρίου, κορυφαίας μορφῆς τῆς Κύπρου καὶ πνευματικοῦ τέκνου τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, εἶναι μὴ συνεχῆς υπόμνησι τῶν εὐθυνῶν σου καὶ στὸν εθνικὸ τομέα.

Καὶ μόνον ἡ σκέψη ὅτι τὰ ἀνομα σχέδια τῶν Τούρκων που, ξεκάθαρα, ἀποσκοποῦν πρῶτα στὴ νομιμοποίηση τῶν τετελεσμένων τῆς βίας καὶ ὕστερα στὴν κατάκτησι ολόκληρης τῆς Κύπρου, μποροῦν κάποτε νὰ πετύχουν, συνέχει τὴς καρδιῆς μας. Θὰ πρέπει ὡς Ἐκκλησία νὰ ἐγείρουμε φωνὴν ἀγωνιστικὴν ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ λαοῦ μας. Δεν θὰ καταφύγουμε, ἀσφαλῶς, σὲ ἐξάλλους καὶ ἀποπνέοντες πρωϊκὴ μωρία λόγους. Ὅσες φορές, στὸ παρελθόν, παρατηρήθηκε κάτι τέτοιο, πληρώσαμε βαρὺ τίμημα με τὴν ἐκποίηση τῶν ἱερῶν καὶ τῶν οσίων μας. Θὰ ἀποτρέψουμε ὁμῶς τὴν παράδοσι σὲ μὴ παθητικὴ μοιρολατρία που φέρει, με μαθηματικὴ ἀκρίβεια, στὸν εθνικὸ ὄλεθρο.

Ἀν σήμερα **«εγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μωκτικισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ ἡμῶν»** (Ψαλμ. 78,4), ἀν **«εσμι-κρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη καὶ εσμέν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῆ»** (Προσ. Ἀζαρίου, 13), καὶ ἀν ἀπειλούμαστε, λίγοι εμεῖς, ἀπὸ τὸν ἀριθμητικὸ κατακλυσμὸ τῶν βαρβάρων, δεν πρέπει νὰ ἀποθαρρυνόμαστε. Θὰ πρέπει νὰ παίρνομε κουράγιο καὶ θάρρος ἀπὸ τὴ διαπίστωση ὅτι ὁ Ἕλλη-

νισμὸς δεν εἶχε ποτὲ τὴν εὐνοια τῶν ἀριθμῶν, καὶ ὁμῶς ὄχι μόνον ἐπιβίωσε, ἀλλὰ καὶ ἐμεγαλοῦργησε. Φρόντιζε, ἅγιε ἀδελφέ, ἐπιστηρίζοντας τὸ προσφυγοποιημένο ποιμνίό σου νὰ τοῦ ἐμπνεύσεις τὴν πίστη ὅτι **«ἐπισκοπὴ ἐπισκέφεται ὁ Θεὸς ἡμᾶς καὶ ἀνάξει ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἡμῶν»** (Γεν. 50,24). Καὶ σ' ὅλους, πρόσφυγες καὶ μὴ, νὰ ἐμπνέεις τὸν ζήλον γιὰ συνέχισι τοῦ ἀγῶνα μέχρι τὴ δικαίωσι. Καὶ ἀκόμα, στὴς καθημερινῆς «εντεύξεις σου πρὸς Κύριον», μὴ παραλείπεις νὰ παρακαλεῖς: **«Κύριε, γαίαν πατρίδα ἐλευθέρωσον, ὅπως ἴδωσι τὰ ἔθνη ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν»**.

Εὐλογημένη λαὲ τῆς Μητροπόλεως Κύκκου καὶ Τηλλυρίας.

Δεχθεῖτε τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἐκφρασι τῆς ἱκανοποίησης καὶ τὴς εὐχαριστίας τῆς, γιὰ τὴ με τὴν ομόθυμο γνώμη σας ἐπιδοκιμάσατε τὴν ἐνέργεια τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ γίνεσθε συνεργοὶ καὶ βοηθοὶ πολῦτιμοι στὴν προσπάθεια που ἔχει ἀναλάβει. Στὸ πρόσωπό σας διακρίνομε τὴ χαρὰ γιὰ τὴν ἀπόκτησι ἀξίου ποιμενάρχου καθῶς καὶ τὴν ἐλπίδα γιὰ μεῖζονα πνευματικὴ καρποφορία. Συνεργασθεῖτε μαζί του καὶ ὑπακούετε σ' αὐτόν, ὡς ἔχοντα τὴν χάρι τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ τὴν φροντίδος ἀπὸ τὸν Θεό, τῆς διαποίμανσός σας.

Σὺ, δε νηαπημένη ἀδελφέ, **«Τὴν Σιών ἐπ' ὄρους ἀνάβηθι»** ὡς ὁ εὐαγγελιζόμενος, **«καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ»** ὡς ὁ κηρύσσων **«ἐν ἰσχύι ὑψώσον φωνήν. Δεδοξασμένα»**, λέγων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, **«δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σου ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ»**. Καὶ ἄρας τὰς χεῖρας σου εὐλόγησον τὸν λαόν σου, ἀναφωνῶν. **«Εἰρήνη ἐπὶ σε, ἐπὶ τὸν νέον Ἰσραὴλ τῆς χάριτος, καὶ σωτήριον ἔθνεσι»**.

«Δὶν σου», ἀδελφέ, **«Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πάσαν τὴν βουλήν σου πληρώσαι»** (Ψαλμ. 19,5).

Εἶψαν πολλὰ, καρποφόρα καὶ ευφρόσυνα τὰ ἔτη τῆς ἀρχιερατείας σου.

